

Tot allò que no cap dins una maleta

S'aferrava a la mà de la mare com a un salvavides mentre tots dos avançaven a batzegades entre la multitud, entrebancant-se mentre intentava evitar quedar enrere. Tot, al seu voltant, era confús, només sentia crits i xocava tota l'estona; tothom tenia massa pressa per adonar-se d'aquell nen petit, que ho observava tot sense entendre res mentre una dona amb aspecte cansat l'estirava endavant. De sobte, topava amb una anciana que semblava encara més espantada que ell. Fent un crit de dolor, aquesta deixava caure la maleta i li cridava que l'agafés, mentre era inevitablement arrossegada per la multitud.

Recordava l'instant en què havia deixat anar la mà de la mare per llançar-se sobre la vella maleta gastada, que ningú a part d'ell havia vist caure i que devia significar tant per aquella dona. Recordava la mare cridant el seu nom mentre desapareixia entre la gentada, maldant per tornar enrere a buscar-lo. Recordava com havia buscat els seus ulls entre les cares atrafegades que l'envoltaven, ara abraçat a la maleta, i com havia estirat el braç en direcció als crits de la seva mare que veia, amb impotència, com perdia l'únic que li quedava.

Es va despertar desorientat i amb la sensació d'angoixa encara al pit. Després d'espolsar-lo com va poder, regirà les butxaques de l'abric, però va recordar que el dia anterior s'havia acabat el que li quedava de menjar, i feia dies que havia esgotat els pocs diners que tenia. Al ficar la mà dins la butxaca interior, va notar les vores rugoses d'aquella foto en blanc i negre, l'únic que havia guardat des de petit i que, d'alguna manera li recordava la seva mare. Havia oblidat quin era el seu aspecte, només en somnis tornava a sentir la seva mà agafant-lo i revivia una vegada i una altra el moment en què s'havien separat. La buscava entre la multitud, amb l'esperança que, aquell cop si, aconseguiria descobrir el seu rostre enmig de la confusió, però per més que s'hi esforçava, només aconseguia sentir els seus crits d'angoixa entre el batibull, que al matí ressonaven encara al seu cap en despertar-se.

Aquell dia la seva mare s'havia esfumat entre la immensa riuada de persones que, fugint de la guerra, abandonaven casa seva. En una setmana, segons el que havien explicat les notícies, tots els civils del país havien fugit de les seves cases

amb tot allò que havien pogut carregar i havien col·lapsat les fronteres. Enmig de tot aquell caos, un nen que dormia agafat a una vella maleta de cuir era salvat i embarcat en un dels vaixells que portaria els afortunats que havien aconseguit pujar-hi cap a un lloc millor.

Mentre treia el que en el seu dia devia haver estat una postal de la butxaca va posar-se en marxa; un company havia trobat algú que potser els podria donar feina. Aconseguir una feina que durés prou per poder estalviar i intentar tornar a casa, si és que en tenia una, havia estat el seu únic objectiu des del moment en què s'havia despertat en aquell vaixell, envoltat de desconeguts i encara abraçat a la maleta.

Havia corregut cap a coberta, just a temps per veure com la costa s'allunyava, i restà glaçat davant la visió de les platges que, il·luminades per la lluna plena, deixaven veure tot de cossos ajaçats sobre la sorra, a l'espera d'un nou vaixell, d'una salvació. Potser prop d'alguna roca es trobava la seva mare mig adormida, preguntant-se on devia ser el seu fill, o potser havia aconseguit pujar en algun dels vaixells, que al cap de pocs dies deixarien d'arribar, abandonant centenars de persones que, incansables, esperarien a les platges fins a perdre l'esperança.

No havia pogut esbrinar què se n'havia fet de la seva mare. Tretze anys després seguia sense saber on era o fins i tot si era viva o morta. L'única pista que tenia era una foto antiga d'un paisatge en blanc i negre, que pretenia ser una postal, però que no duia cap missatge darrere a part d'una adreça postal anotada en un dels extrems del paper. Resseguia amb els dits el paper arrugat quan caminava cap a la direcció que el seu company li havia donat, pensant en com devia haver sigut la seva infantesa, si tindria germans o de quin color devien ser els ulls de la seva mare.

Vivia amb enyorança d'un passat que no existia, sobrevivint gràcies a somiar despert en la seva gran tornada a casa. S'imaginava el moment en que veuria de nou les costes que havia contemplat des de la popa d'un vaixell feia tant de temps, ara sota la llum del dia, i esperava el moment en què arribaria a la misteriosa direcció escrita al paper i descobriria la seva família esperant-lo al porxo de casa seva.